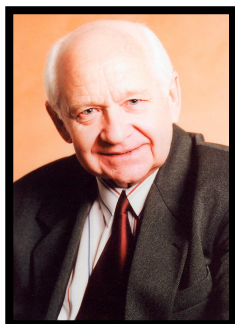

ПАМ'ЯТІ ВЧЕНИХ

ФРИЦЬКИЙ Олег Федорович
(26.09.1929 – 02.08.2019)

Народився в м. Києві. У 1950 р. закінчив Київське артилерійське училище, у 1961 р. – Київський державний університет ім. Т.Г. Шевченка (нині – Київський національний університет ім. Тараса Шевченка). Працював помічником Прокурора УРСР.

З 1964 р. — аспірант кафедри державного права юридичного факультету Київського державного університету. У 1968 р. захистив кандидатську дисертацію, був призначений на посаду асистента цієї кафедри. До 1980 р. пройшов шлях від викладача, старшого викладача до доцента, професора цієї кафедри.

З 1975 по 1977 р. – докторант кафедри, у 1978 році захистив докторську дисертацію.

Вчені звання присвоєні: доцента — у 1972 році, професора — у 1982 році.

У 1980 році перейшов на посаду начальника кафедри державно-правових дисциплін (з 1988 р. — кафедра конституційного права) Київської вищої школи МВС СРСР (нині – Національна академія внутрішніх справ), на якій перебував до вересня 1999 р., коли вийшов на пенсію у званні полковника міліції.

До 2001 р. перебував на посаді професора цієї кафедри, потім обіймав посаду професора кафедри теорії та історії держави і права Академії адвокатури України.

З 2003 по 2010 р. працював професором кафедри конституційного та міжнародного права Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, у 2011-2016 рр. – професором кафедри конституційного права Національного університету «Одеська юридична академія».

З вересня 2016 року працював на посаді професора кафедри конституційного, адміністративного права та соціально-гуманітарних дисциплін Інституту права та суспільних відносин університету «Україна».

Під його науковим керівництвом підготовлено та захищено 14 кандидатських дисертацій. Працював у складі спеціалізованих учених рад із захисту дисертацій у Дніпропетровському державному університеті внутрішніх справ, Національному університеті «Одеська юридична академія», входив до складу редакційних колегій фахових періодичних видань «Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ» та «Право і суспільство». У 1993-96 рр. – член експертної ради по захисту дисертацій з юридичних і політичних наук ВАК України.

Почесний професор Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, у якому був засновником та керівником наукової школи з конституційного та муніципального права, підготувавши трьох кандидатів юридичних наук з даної спеціальності.

О.Ф. Фрицький брав активну участь у науковому забезпеченні законотворчої діяльності. З 1989 р. займався підготовкою проектів нової Конституції України та багатьох законодавчих актів, починаючи з Декларації про державний суверенітет України. У 1990 р. постановою Президії Верховної Ради УРСР його було включено до складу групи наукових консультантів з підготовки нових законодавчих актів. У 1994-98 рр. – науковий консультант Комітету Верховної Ради України з питань державного будівництва, діяльності Рад і місцевого самоврядування. За дорученням органів законодавчої і виконавчої влади ним безпосередньо було підготовлено понад 20 науково-експертних висновків, пропозицій та зауважень до проектів законів та інших нормативно-правових актів конституційного характеру.

Автор та співавтор понад 200 наукових та навчально-методичних праць, серед яких, зокрема, перший в Україні підручник «Конституційне право України» (1999), підручник «Муніципальне право України» (2001) та ін.

Заслужений діяч науки і техніки України (1996). Нагороджений Почесною Грамотою Президії Верховної Ради УРСР (1989), орденом «За заслуги» III ступеня (2000), відзнакою Міністерства освіти і науки України «Відмінник освіти України» (2002), Премією імені Ярослава Мудрого (2008), а також кількома відомчими нагородами та відзнаками.

ЛУСКАТОВ Олександр Віталійович
(18.09.1962 – 21.03.2019)

Народився у м. Дніпропетровську. Після служби у Прикордонних військах КДБ СРСР вступив на навчання до Харківського юридичного інституту ім. Ф. Е. Дзержинського (нині – Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого), після закінчення якого у 1987 р. був направлений на службу до органів внутрішніх справ. Працював на посадах слідчого Ленінського РВВС м. Дніпропетровська, відділу внутрішніх справ № 103 8-го Головного управління МВС СРСР, старшого слідчого 4-го відділу внутрішніх справ УВС Дніпропетровської області, відділу внутрішніх справ № 30 відділу організації роботи на закритих об'єктах (1993-1994 рр.).

Викладацьке життя О. В. Лускатова розпочалося у 1994 р., коли він працював викладачем циклу кримінального процесу і криміналістики Дніпропетровського училища міліції МВС України. У 1997 р. повернувся до практичної діяльності, обіймаючи посади слідчого у вперше сформованому слідчому відділі міжрайонного управління податкової міліції ДПА у м. Дніпропетровську, старшого слідчого СВ головного відділу податкової міліції ДПП у м. Дніпропетровську.

У жовтні 1999 р. повернувся до нашого навчального закладу на посаду викладача, потім старшого викладача кафедри кримінального процесу та криміналістики. З моменту створення у січні 2002 р. кафедри криміналістики працював старшим викладачем, доцентом цієї кафедри.

У 2006 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза з теми «Розслідування нерозкритих злочинів минулих років».

У 2007-2008 рр. – начальник відділу організації наукової роботи університету, одночасно за сумісництвом працював доцентом кафедри криміналістики, судової медицини та психіатрії.

Після звільнення у 2008 р. з органів внутрішніх справ у званні полковника міліції продовжив науково-педагогічну діяльність доцентом кафедри криміналістики, судової медицини та психіатрії. У 2011 р. присвоєно вчене звання доцента.

З 2012 р. працював доцентом, професором кафедри кримінально-правових дисциплін. Викладав навчальні дисципліни «Криміналістика», «Організація розкриття та розслідування злочинів», «Кримінальний процес», «Прокурорський нагляд та судовий контроль у кримінальному судочинстві».

За час роботи в навчальному закладі О.В. Лускатов став автором та співавтором понад 60-и праць - підручників, посібників, методичних рекомендацій для практичних працівників, наукових статей та інших публікацій, серед яких: монографія «Теорія та практика розслідування нерозкритих злочинів минулих років» (2008); розділ «Методика розслідування грабежів, розбоїв та вимагань» у підручнику «Криміналістика» (ХНУВС, 2011); підручник «Криміналістика» (ДДУВС, 2014, у співавторстві) та ін. Під його науковим керівництвом працівниками університету захищено дві дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук.